

— Виждъ каква си захласъ; комай те подсѣщамъ два пѣти веке, измѣмра я майка ѱ; — може ли такива работи да се вършатъ? На, книги на мендеръ, по маса...неуредъ. Да дойде човѣкъ, та щѣ се засрамѣ.

И съ тие думи Еленкина майка влѣзна въ стаята. Тя бѣше дребна женица, черноока, съ крѣгло повѣхнало, испито лице, но съ правилни чѣрти, съ остатки отъ прѣжна хубость, — облѣчена въ износена рокля. Само погледътъ, блѣстящъ, необикновено свѣтълъ, хвърляше живость, енергия въ уморената физиономия на тая жена.

Еленка исфрѣкна изъ вратата съ книжата си подъ мишница.

Почти въ сѣкшии мигъ вратата се чукна. Еленина майка отвори, като си дозакончаваше роклята на гърлото. Единъ нисѣкъ господинъ въ дълго палто, съ строгъ и сериозенъ видъ, съ голѣма рошава брада, пустната на свобода, се показва на прага и влѣзе въ стаята.

— Вий срѣщнахте Еленка? Тя закѣснѣ, като никога, а вие ранко идете... По-добрѣ... Вижете ме, азъ не съмъ се още прибрала... Боже, какъвъ неуредъ у насъ! гълчеше засмѣна Еленината майка, като нареждаше съ пѣргави движения нѣкои нѣща на мѣстата имъ.

— Е, защо сега тие церемоний, Саво? каза гостътъ, и сѣдна небрѣжно на мендеря, дѣто одевѣ работеше Еленка надъ уроцитѣ си.

— Забравихте ни, господинъ Балчевъ, каза Саво съ усмихнато намусвание на лицето; — една недѣля и повече има вече... Чакъ вчера ви видѣхме на улицата.

— Кждѣ вчера бѣхте съ Еленка? На расходка?